

РЕШЕНИЕ

№ 161

гр. София, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женья Димитрова

Николай Ст. Метанов

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20221001000872 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава двадесета ГПК – въззивно обжалване.

Образувано е по въззивна и частна жалба от ищеца – „Йелоу брик“ ЕООД, ЕИК 204851559, чрез адв. В. срещу решение № 260354 от 20.05.2022г., изменено в частта за разносните с определение № 261833 от 08.07.2022г., постановени по т.д. № 411/2020 год. по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-19 състав, в частта, с която са отхвърлени обективно кумулативно съединени осъдителни искиове с правно основание чл. 95, вр. чл. 95а от ЗАПСП срещу „Ню актьрс“ ЕООД, ЕИК 200988973, за заплащане на обезщетение в общ размер на 12 000 лева за накърняване на сродните имуществени и неимуществени продуцентски права на ищеца по чл. 90а от ЗАПСП върху филма „Танго в тунела“, от които - обезщетение в размер на 5 000 лева за причинени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от представянето на филма, без негово знание и разрешение чрез „Джавада филм“ за вторично използване – публично прожектиране и разпространение през 2019 година на комерсиалния Токийски фестивал Тиффком 2019 и обезщетение в размер на 7 000 лева за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в многократно лишаване от правото на именованиято и качеството му на продуцент да бъде посочвано по обичайния за това начин и е осъден ответникът да заплати на ищеца разноси в размер на 909,09 лева.

В частта, с която са отхвърлени насрещните искиове на ответника, решението не е обжалвано и е влязло в сила, на основание чл. 296, т. 2, пр. първо ГПК

Въззивникът/ищецът - „Йелоу брик“ ЕООД счита, че обжалваното решение е недопустимо и

следва да бъде обезсилено, тъй като без сезиране съдът се е произнесъл, че не съществували продуцентски права на „Йелоу брик“ ЕООД и „Ню актьрс“ ЕООД. В условията на евентуалност счита, постановеното решение за неправилно, поради необоснованост, постановено в нарушение на процесуалните правила и материалния закон и в пълен разрез с всички доказателства по делото. Твърди, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че договорът за сътрудничество и съвместна дейност между страните по делото, не уреждал продуцентските права на двамата съпродуценти, които с отделни договори са уредили отношенията си и с авторите на филма. Според въззивника, процесният договор от 27.04.2018г. ясно уреждал какви продуцентски дейности ще извършват страните по него и какви права и задължения имат. Счита за незаконосъобразен извода на съда, че ищецът нямал качеството продуцент, тъй като не бил участвал във финансирането на филма и неправилно е приложил разпоредбата на чл. 62, ал. 3 от ЗАПСП. Това се дължало на пропуск от съобразяване на легалната дефиниция за филмов продуцент по § 1, т. 20 от Закон за филмовата индустрия, която била специална правна норма и доразвИ.ла общата по ЗАПСП. На следващо място твърди, че Д. Д. е изпълнявала функциите на асистент-режисьор и директор на продукцията, както и ролята на един от основните персонажи във филма. Според ищецът, СГС е достигнал до изключително опасен и неправилен извод, че филмът „Танго в тунела“ не разполагал с продуценти по смисъла на ЗАПСП и продуцентски права не са възникнали. Твърди, че по делото са приложени договори сключени от двамата съпродуценти с режисьорите, сценаристите и операторите на филма, което доказвало наличието на надлежно упражнени продуцентски права за страните по делото. На следващо място твърди, че първоинстанционният съд е допуснал изключително тежко процесуално нарушение като без релевираны възражения приел, че договорът за сътрудничество и съвместна дейност от 27.04.2018г. бил нищожен и не пораждал права, както и нищожност на договора между страните по делото и сценариста - З. К.. На следващо място твърди, че с процесния договор страните са уредили статут на равноправни съпродуценти на филма и с равно участие от 50% от финансовите постъпления на неговата реализация. Твърди, че правата на двамата съпродуценти са възникнали в момента на заснемане на суровия материал от филма на снимачната площадка, съгласно чл. 72, т. 3 и чл. 90а от ЗАПСП. На последно място твърди, че съгласно чл. 63, ал. 4 и ал. 5 ЗАПСП, аудио-визуалното произведение се считало за завършено, когато по споразумение между режисьора и продуцента бъде установен окончателният му вариант, което съгласие се обективирало чрез публичното прожектиране на филма, с премиерата му на 13.03.2019г. по време на фестивала „София филм фест“. Моли въззивния съд да обезсили като недопустимо решението в обжалваната част и да върне делото за произнасяне от друг състав на СГС.

Алтернативно/има се предвид евентуално/ да отмени решението в обжалваната част като неправилно и да постанови друго по същество на спора, с което да уважи предявените от ищеца искове. Претендира разноски за двете инстанции.

Въззиваемият/ответникът – „Ню актьрс“ ЕООД, не е подал отговор на въззивната жалба. В представена в определения от въззивния съд срок писмена защита, излага подробни аргументи по всяко едно от твърденията на въззивника, които ще бъдат съответно

разгледани при обсъждане доводите във въззивната жалба. Счита, че въззивната жалба е неоснователна и моли въззивния съд да я остави без уважение и да потвърди изцяло обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира разноски за въззивното производство.

Подадена е частна жалба срещу определението, с което е изменено решението в частта за разноските. Въззивникът/ищецът твърди, че първоинстанционният съд неправилно е изменил първоначално определените разноски. И двата иска/първоначален и насрещен/ били признати за неоснователни и съответно всяка от страните следвало да заплати на другата страна направените от нея разноски. Счита за порочна логиката на съда, че щом първоначалният иск за 12 000 лева и насрещният за 10 000 лева бил отхвърлени, то се дължали разноски на ищеца по първоначалния иск в размер на 909,09 вместо 2 530 лева.

Ответникът не е подал отговор на частната жалба, не взема становище в съдебно заседание и в представената по делото писмена защита.

Въззивната жалба и частната жалба са подадени в законния срок от надлежна страна по делото, против подлежащи на възивно обжалване решение и определение на градския съд, поради което са допустими и подлежат на разглеждане по същество:

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд след служебно извършена проверка на решението установи, че то е валидно и допустимо в обжалваната част, при постановяване на първоинстанционното решение няма допуснати нарушения на императивни материалноправни норми.

Въззивният съд приема за установено от фактическа страна, следното:

Страните по делото не спорят, че на 27.04.2018г. са сключили договор за сътрудничество и съвместна дейност по реализиране на филмов проект, с работно заглавие „Танго в тунела“, като са уговорили равни продуцентски права по 50% за всяка една от тях, както и условията за разпределяне на получената печалба съобразно уговорените права, но след като бъде заплатен труда на режисьорите и операторите на филма по съответните минимални ставки/чл. 3/ В чл. 4 и чл. 5 са уговорили участието и дейността на всяка една от страните по изпълнение на този договор.

С договор № 1/07.05.2018г., в който е посочено, че е сключен на 27.04.2018г. между „Йелоу брик“ ЕООД и „Ню актьрс“ ЕООД като продуценти и Н. Г. С. като режисьор, страните са уговорили взаимни права и задължения, както и тяхното упражняване и изпълнение при работа върху филма „Танго в тунела“. Договорът влиза в сила от неговото подписване и е сключен за срок до 10.06.2018г./чл. 8/. В чл. 12 е уговорено продължаване на срока на договора, до завършване на филма. Страните са уговорили, че за работата по договора, не се дължи възнаграждение за положения труд от режисьора/чл. 12.1/. В чл. 12.2. е уговорено, че при реализация на приходи от продуцентите, възнаграждението на сценариста ще е 10% от печалбата на филма.

С договор № 2/07.05.2018г., в който е посочено, че е сключен на 27.04.2018г. между „Йелоу брик“ ЕООД и „Ню актьрс“ ЕООД като продуценти и С. Г. А. като режисьор, страните са

уговорили взаимни права и задължения, както и тяхното упражняване и изпълнение при работа върху филма „Танго в тунела“. Договорът влиза в сила от неговото подписване и е сключен за срок до 10.06.2018г./чл. 8/. В чл. 12 е уговорено продължаване на срока на договора, до завършване на филма. Страните са уговорили, че за работата по договора, не се дължи възнаграждение за положения труд/чл. 12.1/. В чл. 12.2. е уговорено, че при реализация на приходи от продуцентите, възнаграждението на сценариста ще е 10% от печалбата на филма.

С договор № 3/07.05.2018г., в който е посочено, че е сключен на 27.04.2018г. между „Йелюу брик“ ЕООД и „Ню актьрс“ ЕООД като продуценти и М. А. Х. като оператор, страните са уговорили взаимни права и задължения, както и тяхното упражняване и изпълнение при работа върху филма „Танго в тунела“. Договорът влиза в сила от неговото подписване и е сключен за срок до 10.06.2018г./чл. 8/. В чл. 12 е уговорено продължаване на срока на договора, до завършване на филма. Страните са уговорили, че за работата по договора, не се дължи възнаграждение за положения труд/чл. 12.1/. В чл. 12.2. е уговорено, че при реализация на приходи от продуцентите, възнаграждението на сценариста ще е 10% от печалбата на филма.

С договор № 4/07.05.2018г., в който е посочено, че е сключен на 27.04.2018г. между „Йелюу брик“ ЕООД и „Ню актьрс“ ЕООД като продуценти и З. К.-М. като сценарист, страните са уговорили взаимни права и задължения, както и тяхното упражняване и изпълнение при работа върху филма „Танго в тунела“. Договорът влиза в сила от неговото подписване и е сключен за срок до 10.06.2018г./чл. 8/. В чл. 12 е уговорено продължаване на срока на договора, до завършване на филма. Страните са уговорили, че за работата по договора, не се дължи възнаграждение за положения труд/чл. 12.1/. В чл. 12.2. е уговорено, че при реализация на приходи от продуцентите, възнаграждението на сценариста ще е 10% от печалбата на филма.

С договор от 19.09.2018г., сключен между „Ню актьрс“ ЕООД като възложител и Я. В. В. като продуцент, последният е предоставил използването на авторските права на музикално произведение „Падаща звезда“ във филма „Танго в тунела“.

С договор от 19.09.2018г., сключен между „Ню актьрс“ ЕООД като възложител и Я. В. В. като продуцент, последният е предоставил използването на авторските права на музикално произведение „Sadisfied“ във филма „Танго в тунела“.

С договор от 19.09.2018г., сключен между „Ню актьрс“ ЕООД като възложител и „Стар лайт студио“ ЕООД като продуцент, последният е предоставил използването на авторските права на музикално произведение „Докога“ във филма „Танго в тунела“.

С договор от 29.01.2019г., сключен между „Ню актьрс“ ЕООД като възложител и Д. П. Г. като продуцент, последният е предоставил използването на авторските права на музикално произведение „Огледален свят“ във филма „Танго в тунела“.

С договор за отстъпване на права № 2 от 01.07.2020г., сключен между „Узана филмс“ ЕООД като възложител и З. К./сценарист/, Н. С./режисьор/, С. А. /режисьор/, Е. Д./оператор/ и М.

А./оператор/ като носители на авторските права, последните са предоставили филма „Танго в тунела“ за разпространение и публично показване срещу възнаграждение.

От показанията на свидетеля А./режисьор на филма/ се установява, че ответникът е предоставил на „Джавада филм“ ЕООД разпространение на филма на фестивала в Токио и е възложил на трето лице изменението на звука на филма. Според свидетеля след влошаването на отношенията между Д. Д. и З. К., изпращането на имейл за прекратяване на процесния договор за съвместна дейност (на 17.09.2019г.) и полученият отказ от БТВ за закупуване на филма (17.10.2019г.), ответникът е демонстрирал, че качеството на продуцент на ищецът е отпаднало и ответното дружество е единствен продуцент на филма, включително като не е допуснал ищеца на техническата прожекция на 16.01.2020г. и е предложил филма за участие на Токийския фестивал чрез „Джавада филм“ ЕООД.

От показанията на свидетеля Х./гл. оператор на филма/ се установява, че първата прожекция на филма пред публика била през 2019г. на „София филм фест“, след това на „Варненско лято“ и на „Любовта е лудост“. Последвали влошаване между отношенията между управителите на страните.

От показанията на свидетеля Н. С./сурежисьор на филма/ се установява, че сценарият на филма е написан преди 7-8 години и е бил дипломна работа на З. К. под формата на новела 40-45 минути. Филмът е вдигнат в пълнометражен, когато е започнало формирането на екипа по неговото заснемане и е бил готов за фестивала на „София Филм Фест“. Според него, качеството на звука не било добро, когато филмът бил излъчван на първия горепосочен фестивал, но всички са желали продукцията да бъде показана, поради което никой не възразил относно представянето му в този вид. Допълва, че Д. Д. изпълнявала организаторски и PR функции. Свидетелят е заявил, че по инициатива на З. К. и без съгласието на Д. Д., била направена доработка на звука и картината на филма, а логото на „Йелоу Брик“ ЕООД било премахнато от началните надписи.

По реда на чл. 192 ГПК е постъпила молба от третото неучастващо по делото лице - „Джавада филм“ ЕООД, че дейността му по разпространение на филми е с информационна и рекламна цел. Действал е като посредник на международни изложения и фестивали, с цел осигуряване възможност на правоносителите да се свържат с потенциални купувачи, като не продавал филми, а получавал хонорар от страните, в случай че на изложението е демонстриран интерес и се осъществява продажба на филма.

Видно от приетото в първата инстанция и неоспорено от страните заключение на вещите лица – Е. И. и Н. М., се установява, че преди предприетата от ответника преработка, звуковата картина на филма имала множество дефекти - пропадане на звука, липса на автентична звукова характеристика на звуковите канали, изчезване изцяло на звука в даден канал и др., както и че не били спазени техническите изисквания за панорами на звука. Според вещите лица, озвучаването на филма не отговаряло на изискването на стандарт EBU R 128, поради което не било възможно излъчването му в нито една телевизионна медия в рамките на ЕС. Според вещите лица, доработването било необходимо, за да се премахнат множеството недостатъци и дефекти, като е постигнато ниво, при което филмът вече

отговарял на добрите практики и можел да бъде представен пред широка аудитория. В частта, касаеща цвят, контраст и формат вещите лица считат, че след преработката филмът имал по-добри характеристики, наблюдавало се творческото въздействие, подобряващо възприемането на изображението от зрителите. В открито заседание вещите лица изразяват становище, че постпродукционната доработка на цветовете не водила до създаване на ново произведение на филмовото изкуство, както и че двете копия на филма (преди и след преработката) имат някои дребни различия, но не представляват два различни филма.

Във въззивното производство е представено влязло в сила решение № 763 от 01.12.2022г., постановено по в.т.д. № 750/2022г. по описа на САС, с което е признато за установено, че З. Г. К.-М. и извършила нарушение на съпродуцентските права на „Йелоу брик“ ЕООД, чрез сключване на 01.07.2020г. на договор с „Узана филмс“ ООД за прехвърляне по изключителен начин на продуцентските права върху филма „Танго в тунела“ и е постановил забрана за ответницата да извършва дейност с филма „Танго в тунела“, която представлявала неправомерно използване в нарушение на правата на ищеца по чл.90а ЗАПСП.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд приема от правна страна следното:

Първоинстанционният съд правилно е определил правната квалификация на правата претендирани от ищеца – иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 5 000 лева и за неимуществени вреди в размер на 7 000 лева, на основание чл. 95 вр. с чл. 95а ЗАПСП.

За да отхвърли предявения иск като неоснователни, първоинстанционният съд е изложил решаващи мотиви, че по сключения между страните по делото договор за съвместна дейност от 27.04.2018г., за ищеца не са възникнали продуцентски права върху филма „Танго в тунела“, в съответствие с разпоредбите на ЗАПСП, поради което са неоснователни исквете за нарушени неимуществени продуцентски права на ищеца, тъй като неговото съгласие за използване и разпространяване на филма, за сключване на договори с музиканти за използване на произведенията им във филма и др., не е необходимо. Съдът е обсъдил и договорите, сключени между ищцовото и ответното дружества с авторите на филма/сценарист, режисьори и оператор/, с които страните по делото са им възложили работа за изготвянето на филма – „Танго в тунела“. Според първоинстанционния съд, договорите с авторите на филма не съдържали предоставяне на авторските права върху филма. Приел, че самостоятелното възлагане от продуцента създаването на сценарий за филм, макар да пораждал права и задължения като по договор за изработка, не пораждал за никоя от страните права, защитими по реда на Глава VII, раздел V от ЗАПСП. В обобщение е приел, че ищецът не е поемал задължения да организира създаването на процесния филм и да осигурява финансирането му по смисъла на чл. 62, ал. 3 от ЗАПСП, поради което не можело да се признае на ищеца правото на продуцент и не са възниквали продуцентски права въз основа на цитираните договори.

Неоснователно е възражението на въззивника, че обжалваното решение е недопустимо,

поради допуснато изключително тежко процесуално нарушение като без релевирано възражение съдът е приел, че договорът за сътрудничество и съвместна дейност от 27.04.2018г. бил нищожен и не пораждал права, както и нищожност на договора между страните по делото и сценариста - З. К.. Първоинстанционният съд е приел, че първият договор не е продуцентски, а вторият договор имал характер на договор за изработка на сценария на филма, но с него не били прехвърлени авторските права от сценариста. Изложените правни изводи не касаят недействителността на процесните договори, а само ненастъпването на претендираните от тях правни последици, което е въпрос по същество на правния спор, досежно материалноправната легитимация на ищеца за основателността на предявения иск за обезщетение вследствие нарушение на притежаваните от него авторски права като съпродуцент.

Влязлото в сила решение № 763 от 01.12.2022г., постановено по в.т.д. № 750/2022г. по описа на САС, няма сила на пресъдено нещо в настоящото производство, поради липса на субективен идентитет, по аргумент от чл. 298, ал. 1, пр. първо ГПК. Ответникът – „Ню актьрс“ не е бил страна в това производство и обстоятелството, че е установено нарушение на авторските права от физическото лице З. Г. К.-М., която е и негов законен представител, не означава, че и ответното търговско дружество е нарушило авторските права на ищеца. Няма пречка авторските права да бъдат нарушени от различни лица, включително и от ответното търговско дружество, но това обстоятелство подлежи на доказване при условията на пълно и главно доказване в настоящото производство.

Предмет на правния спор по делото е дали ищецът притежава авторски права върху филма като съпродуцент, конкретни действия или бездействия на ответника, с които е нарушил тези права и действителният размер на обезщетението за имуществени и неимуществени вреди.

Законосъобразни са изводите на първоинстанционния съд, че договорът от 27.04.2018г. за сътрудничество и съвместна дейност между страните по делото, не урежда продуцентските права на двамата съпродуценти. Договорът за съвместна дейност е ненаименуван договор по чл. 9 ЗЗД, с който две лица обединяват усилията си за постигане на обща цел, като уреждат правата и задълженията на страните по договора. Обстоятелството, че страните са уговорили какви продуцентски дейности ще извършват, какви права и задължения имат, както и начина за разпределяне на евентуалната печалба от съвместната дейност не означава, че за тях възникват права на продуценти. Това, че две търговски дружества са решили да се определят в сключен помежду си договор като продуценти, не означава че автоматично стават такива. Преди сключване на договор с всеки един от носителите на авторски права върху филма по чл. 62, ал. 1, пр. първо ЗАПСП, продуцентите не са придобили никакви авторски права, тъй като още не са им били прехвърлени от лицата, на които принадлежат, съгласно чл. 63, ал. 1 ЗАПСП.

Неправилни са изводите на първоинстанционния съд, че сключените договори между страните по делото с авторите на филма/сценарист, режисьори и оператор/, с които са им възложили работа за изготвянето на филма – „Танго в тунела“, не съдържали и

предоставянето на авторските права върху филма.

Според настоящия съдебен състав, по делото не е установено коя е вярната дата на сключване на договорите с носителите на авторски права, дали е 27.04.2018г. или 07.05.2018г., но поради липсата на спор между страните и съвпадащите им твърдения, че взаимно са сключили договорите с носителите на авторските права, следва да се приеме, че договорът за сътрудничество и съвместна дейност е сключен преди договорите със сценариста, режисьорите и оператора на филма „Танго в тунела.“

Волята на страните по тези договори с идентично съдържание е ясно и недвусмислено изразена, поради което не се налага нейното тълкуване. В чл. 1 - 7 е уговорено изработването на филма от изпълнителите по договора и задължението на възложителите да осигурят необходимите средства и технически материали. В чл. 12. 1 вр. с чл. 12.3, авторите на филма се наели да работят на доброволни начала по неговата изработка, за което няма да им се дължи възнаграждение. Ако продуцентите осигурят продажба или приход от дистрибуция, се дължи възнаграждение от 10% от печалбата на филма. Няма как продуцентите да осигурят продажба или приход от дистрибуцията на филма, ако не са им надлежно прехвърлени авторските права от техните притежатели. Още повече, че авторите на филма са сключили и с двамата продуценти писмени договори, в които не е уговорено друго и законът не предвижда друго, поради което приложение следва да намери оборимата презумпция на чл. 63 ал. 1, пр. първо от ЗАПСП. Следователно с всеки един от тези четири договора, авторите на филма са прехвърлили притежаваните от тях права на ответниците по делото, на основание чл. 63 ал. 1 вр. с чл. 62, ал. 1 от ЗАПСП.

Неоснователно е твърдението на въззивника/ищеца – „Йелоу брик“ ЕООД, че със сключването на договор от 19.09.2018г. между „Ню актьрс“ ЕООД като възложител и Я. В. В. като продуцент, са нарушени авторските му права. С този договор авторът на музикално произведение „Падаща звезда“ е предоставил използването на авторските права във филма „Танго в тунела“. С този договор се придобиват авторски права върху музикално произведение, а не се предоставят авторски права върху филма, поради което няма как да са нарушени правата на съпродуцента – ищец по делото.

По същите съображения не са нарушени авторските права на ищеца с договор от 19.09.2018г., сключен между „Ню актьрс“ ЕООД като възложител и Я. В. В. като продуцент, с който е предоставено използването на авторските права на музикално произведение „Sddisfied“ във филма „Танго в тунела“.

По същите съображения не са нарушени авторските права на ищеца с договор от 19.09.2018г., сключен между „Ню актьрс“ ЕООД като възложител и „Стар лайт студио“ ЕООД като продуцент, с който е предоставено използването на авторските права на музикално произведение „Докога“ във филма „Танго в тунела“.

По същите съображения не са нарушени авторските права на ищеца с договор от 29.01.2019г., сключен между „Ню актьрс“ ЕООД като възложител и Д. П. Г. като продуцент, с който е предоставено използването на авторските права на музикално произведение

„Огледален свят“ във филма „Танго в тунела“.

Неоснователно е твърдението на въззивника/ищеца – „Йелоу брик“ ЕООД, че със сключването на договор за отстъпване на права № 2 от 01.07.2020г., сключен между „Узана филмс“ ЕООД като възложител и З. К./сценарист/, Н. С./режисьор/, С. А. /режисьор/, Е. Д./оператор/ и М. А./оператор/ Петкова като носители на авторските права, последните са предоставили филма „Танго в тунела“ за разпространение и публично показване срещу възнаграждение. Продуцентските права не са предоставени от „Ню актьрс“ ООД, а от посочените в договора физически лица, поради което няма как да са нарушени от ответника, който не е предоставял никакви права по този договор.

Неоснователно е твърдението на въззивника, че правата му на съпродуцент са нарушени с представянето на филма чрез Джавада Филм на Токийския ФестИ.л. Страните във въззивното производство не спорят, че филмът е свален от селекцията на Джавада Филм вследствие на кореспонденцията с Д. Д. и не е разпространен и прожектиран. По делото не е доказано нито едно нарушение на авторските права на ищеца от страна на ответника, поради което предявеният иск за обезщетение за имуществени и неимуществени вреди в общ размер на 12 000 лева е неоснователен и следва да се отхвърли само на това основание.

Ирелевантни за това производство са останалите твърдения за нарушения на авторските му права от физическото лице – З. Г. К., която не е страна по делото, поради което не може да се ангажира отговорността за вреди на представляваното от нея търговско дружество – ответник по делото.

По частната жалба на ищеца срещу определението за изменение на решението в частта за разноските:

Предмет на делото в първоинстанционното производство е първоначален иск за обезщетение с цена на иска в размер на 12 000 лева, които е отхвърлен като неоснователен. Ищецът по първоначалния иск е направил разноски за държавна такса в размер на 530 лева и за адвокатско възнаграждение в размер на 2 000 лева. Това възнаграждение е уговорено с договор за правна помощ от 18.02.2020г. и е заплатено само за защитата по първоначалния иск, предявен в съда на 24.02.2020г. Поради отхвърлянето на първоначалния иск на ищеца не се дължат никакви разноски за него. По делото няма доказателства, че ищецът по първоначалния иск/ответник по насрещния иск, предявен от ищеца по първоначалния иск с отговора на исковата молба на 18.10.2020г., е договорил и реално заплатил адв. възнаграждение за процесуална защита и за насрещния иск. При тези факти ответникът по насрещния иск/ищецът по първоначалния иск няма как да е направил разноски за адв. възнаграждение за процесуалната защита и по насрещния иск. Ето защо, първоинстанционният съд неправилно е изменил решението в частта за разноските и е осъдил ответника да заплати на ищеца сумата от 909,09 лева.

Определението в частта за разноските не е обжалвано от ответника, поради което приложение следва да намери разпоредбата на чл. 271, ал. 1, пр. последно ГПК, с която е уредена забрана за влошаване положението на жалбоподателя, когато решението не е

обжалвано от другата страна.

Въззиваемият/ответникът претендира разноси за въззивното производство, за заплатено адв. възнаграждение в размер на 1 000 лева, за което са представени доказателства, че са договорени и реално заплатени в брой/л. 47/, поради което следва да му се присъдят.

Предвид гореизложеното, обжалваното решение и определение като краен резултат са законосъобразни и правилни, поради което следва да се потвърдят, но по изложените мотиви от въззивния съд.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1, пр. първо от ГПК, решението не подлежи на касационно обжалване, тъй като предмет на делото е търговски спор в общ размер на 12 000 лева.

Мотивиран така, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260354 от 20.05.2022г., изменено в частта за разноските с определение № 261833 от 08.07.2022г., постановени по т.д. № 411/2020 год. по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-19 състав, в частта, с която е отхвърлен искът на „Йелоу брик“ ЕООД, ЕИК 204851559 срещу „Ню актьрс“ ЕООД, ЕИК 200988973 за заплащане на обезщетение в общ размер на 12 000 лева за накърняване на сродните имуществени и неимуществени продуцентски права на ищеца по чл. 90а от ЗАПСП върху филма „Танго в тунела“.

ОСЪЖДА „Йелоу брик“ ЕООД, ЕИК 204851559 да заплати на „Ню актьрс“ ЕООД, ЕИК 200988973 сумата от 1 000/хиляда/ лева, представляваща разноси за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____